

N:o 144.

Af herr **J. W. Lindh**, om nedsättning i tullen å kaffe och socker.

Att döma af ställningen inom våra landmanären och med iakttagande af de förberedelser, som vid nu började riksmöte åstadkommits, synes det mig såsom någonting säkert, att jordbruk och annan industri nu ändtligen skola vinna ett länge eftersträfvadt önskningsmål, nemligen skyddstullar mot en öfvermäktig utländsk täflan. Under sådana förhållanden och då man icke torde kunna bestrida, att artikeln kaffe och äfven socker numera är en nödvändighetsvara för de fleste och icke minst för den del af befolkningen, som särskildt nämnes kroppsarbetare, och då jag förutsätter att statskassan genom de blifvande nya tullsatserna, billigtvis kan undvara en del af de så kallade finanstullarne och då jag derjemte är öfvertygad, att införsel af både kaffe och socker fortfarande kommer att i mån af befolkningens tillväxt ökas, samt att en nedsättning af tullen skulle billiggöra en vara, som redan inom nordliga delen af vårt land utgör ersättning för den i forna tider begagnade spirituosan, synes det mig nödigt, att från statens sida lemnas detta tillmötesgående, hvarför jag vördsamt får föreslå,

att Riksdagen måtte besluta, att från början af år 1888 tullen å kaffe måtte nedsättas till 10 öre och å kaffe, brändt, likasom å brända växter, användbara till kaffesurrogat, till 15 öre, samt å socker till 20 öre och oraffineradt till 15 öre, allt per kilogram.

Om remiss till bevillningsutskottet anhålles.

Stockholm den 27 januari 1887.

J. W. Lindh.

I ofvanstående instämmer

Joh. Sällström.
